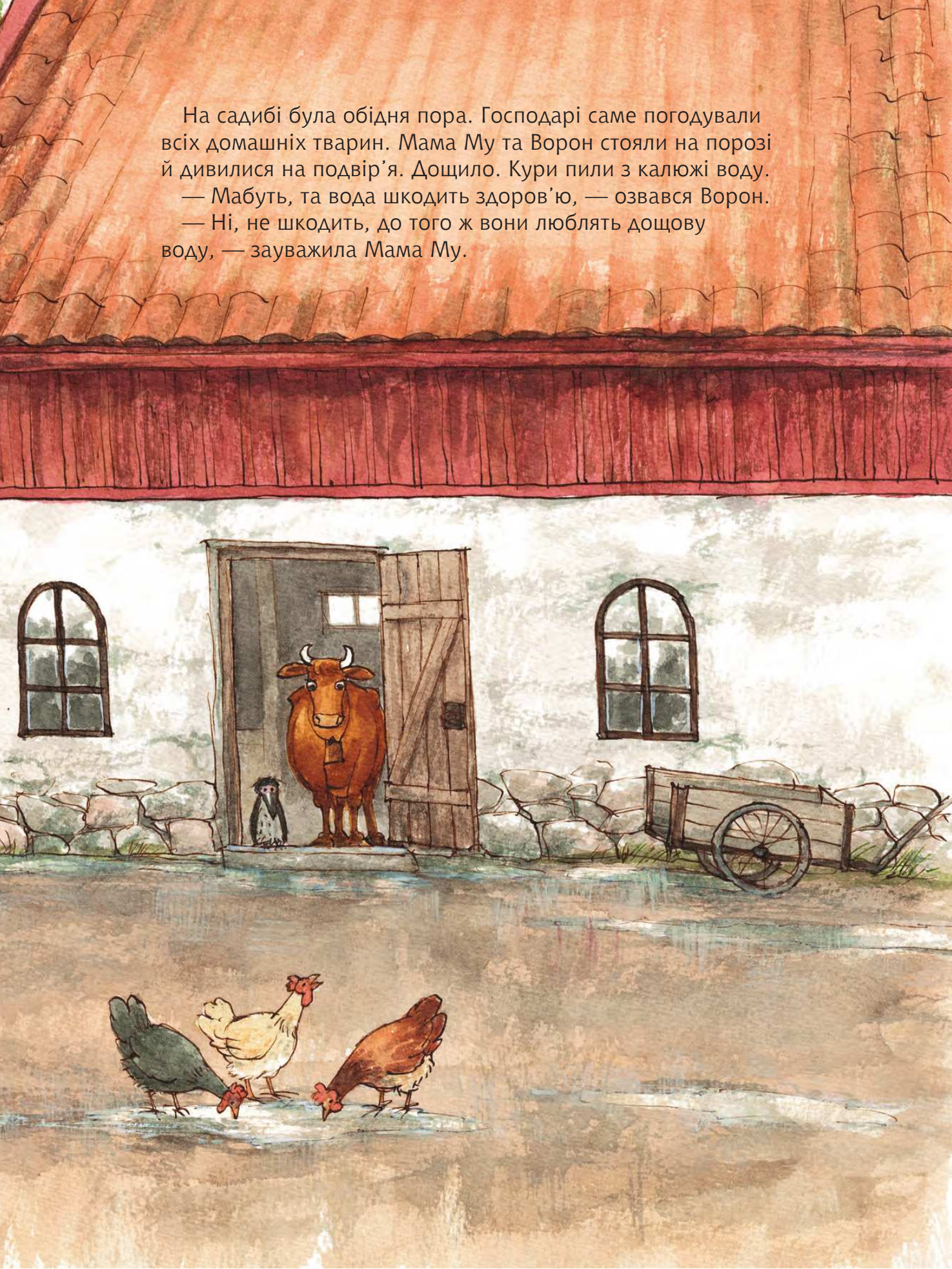

На садибі була обідня пора. Господарі саме погодували всіх домашніх тварин. Мама Му та Ворон стояли на порозі й дивилися на подвір'я. Дощило. Кури пили з калюжі воду.
— Мабуть, та вода шкодить здоров'ю, — озвався Ворон.
— Ні, не шкодить, до того ж вони люблять дощову воду, — зауважила Мама Му.

Аж тут у будинку
відчинилося з кухні вікно.

— Обід готовий! — гукнула
господарева дружина. —
Ходіть їсти!

— О-о, дякую, — відповів
Ворон і замахав крилами.

— Куди це ти, Вороне? — зди-
вувалася Мама Му.

— Ти ж чула, що обід готовий.

— Му-у, далєбі не для тебе.

Ворон зітхнув.

— Чого це не для мене! Бодай раз це має бути для мене! Кар-р! На світі нема нічого гіршого за господаревих дружин! Вони з'їдають геть усю їжу! Більше нікому не дають ні крихти! Тим паче воронам!

— Та ну, Вороне, — співчутливо мовила Мама Му.

